

Nárek slovenských eurokratov: Imidž EÚ na Slovensku je takmer najhorší v únii a blíži sa katastrofa

- CZ24 News | 14. ledna 2023

SLOVENSKO: Nečakaj ma už nikdy...

Slovenskí eurokrati môžu už len nostalgicky spomínať na krásne časy spreď dvadsiatich rokov, keď Európska únia predstavovala pre naivných Slovákov žiariacu a kýženú métu. Vek infantilnej nevinnosti odviaľ čas a bežný slovenský „dezolát“ dnes stojí uprostred dúhovej únie, unavený z veľkého covidového cvičenia, v ruke drží účet z obchodu, na ktorom sú dôkladne zrátané a zdražené potraviny, s vyhlídkou na desivý nárast cien energií, nekontrolovaný príliv migrantov a nedohľadné dotovanie zástupnej vojny amerických geopolitikov.

K tomu si pridajme celospoločenskú propagandistickú masáž, aká tu nebola od roku 1989 a bude nám zrejmé, že znechuteniu Slovákov nad bruselskou skládkou ľavicovo liberálneho odpadu sa môžu čudovať skutočne už len tí najzainteresovanejší; mentálne aj finančne. Tí prví s detskou úprimnosťou, tí druhí s kalkulovaním zisku.

Vrásky na čelách najnovšie privodil verným budovateľom krajších európskych zajtrajškov na Slovensku aktuálny prieskum ľudových nálad, zvaný Eurobarometer. A nielen ten, ale nepredbiehajme. Na portáli *Euractiv.sk* o jeho výsledkoch referuje Barbara Zmušková a smutne konštatuje, že *„nové dáta z prieskumu verejnej mienky Eurobarometer ukazujú, že podpora Európskej únie je na Slovensku naďalej nízka.“*

Avšak ani to zrejme nebude, ako už býva u euroaktivistov zvykom, dôvodom na zamyslenie sa ohľadom zmysluplnosti a smerovania únie. Presne v duchu tých najlepších eurokratických tradícií nie je reakciou na masovú skepsu otázka: *„Čo robíme zle?“*, ale pokračovanie v štýle: *„Ako by sme mohli tých ľudí lepšie presvedčiť, že to robíme dobre?“* A za tým nasleduje radosť aspoň z čiastkových propagandistických úspechov.

Prečo sa máme rozísť, keď je nám súdené...

Najprv k samotným dátam. Slovenské členstvo v EÚ považuje za dobrú vec len 44 % ľudí. Čiže 56 % obyvateľov, by pravdepodobne radšej členmi únie nebolo. Keby tak len vedeli, ako to zariadiť bezbolestne. Lenže to je dnes už nemožné, keďže za takmer dvadsať rokov svojho členstva si Slovensko vypestovalo na EÚ závislosť podobnú závislosti narkomana na droge. Alebo ak chcete, závislosť vydieraného na vydieračovi.

Paradoxne napriek tomu, že viac ako polovica ľudí by z EÚ rada zdupkala, prieskum tvrdí, že až pre 70 % ľudí na Slovensku má členstvo nejaký prínos. Ako sa dajú dosiahnuť tak vzájomne si odporujúce výsledky? Jednoducho musíte vedieť ako na to.

Nepoložíte celkovú otázku, či je členstvo prínosom ako také, veď aj načo, keď vám už odpovedalo 56 %, že nie. Dáte im na výber z jedenástich možných prínosov, no a tak dosiahnete, že aj tí, ktorí vám v globále odpovedali negatívne, vnímajú otázku tak, že niečo musia zaškrtnúť. Prípadne sa hanbia vyzerať ako trúby, ktoré si nevedia vybrať a rozhodnúť sa. Navyše, keď má každý takú atraktívnu možnosť, zakrúžkovať až tri prínosy.

V každom prípade aj z týchto jedenástich vopred navrhnutých „prínosov“, kraluje v tabulke nepateticky a fatalisticky 43 % pragmatických a neideologických krúžkov pre „*nové pracovné príležitosti*“. Jeť sa musí a bývať tiež. Z čoho žije tých väčšinových 57 % percent, ktorým únia nové pracovné príležitosti nepriniesla, to nevieme. Samozrejme nikto sa respondentov neopýtal, či si náhodou nemyslia, že im EÚ pred poskytnutím „*nových pracovných príležitostí*“ decentne zobrala tie „*staré pracovné príležitosti*“, v prospech nemecko-francúzskeho motora. No a keď už nemáte staré, musíte sa tešiť aspoň z tých nových.

Zvyšné reakcie slovenských respondentov na ďalšie možné „prínosy“ EÚ nenechávajú nikoho na pochybách, že ideologickí priaznivci únie tvoria na Slovensku minoritu, ktorá by bez štedrej mocenskej a finančnej podpory z Bruselu sedela vo svojom liberálnom kaviarenskom kúte a čušala.

Čože je to päťdesiatka...

Ani pri jednom z prínosov nedosiahol počet kladných odpovedí úroveň 50 %. To, že EÚ prispieva k udržaniu mieru si myslí 29 %, zlepšeniu spolupráce medzi krajinami EÚ verí 27 %, že EÚ prispieva k hospodárskemu rastu verí 27 %, že EÚ poskytuje členským národom väčšie slovo vo svete verí 18 %, v lepšiu mimoeurópsku zahraničnú politiku verí len 15 %. Dokonca aj na najväčšie lákadlo, ktorým ohlupevali Slovákov celé desaťročia – EÚ zlepšuje životnú úroveň – verí len 19 % z respondentov.

No a potom ďalšie „prínosy“ klesajú ešte hlbšie: 17 % z opýtaných verí, že EÚ pomáha Slovensku chrániť klímu, katastrofálnych 14 % verí, že EÚ prispieva k demokracii v „našej krajine“, ešte menej ľudí (13 %) si myslí, že nám EÚ pomáha v boji s terorizmom a perla najväčšia nakoniec – len 9 % (!) z opýtaných si myslí, že občania majú značný vplyv na rozhodnutia prijímané na úrovni EÚ. Percentá sú pri každom „prínose“ uvádzané z celkového počtu opýtaných. Autorka textu smutne konštatuje, že horší vzťah k rodnej únii majú už len Grécko a Rakúsko.

Keby sme urobili prieskum v Sovietskom zväze za Gorbačova (alebo dokonca za Brežneva?), len ťažko by sa nám podarilo získať horšie čísla. A ako na to reagujú naši eurokrati? Ako v Sovietskom zväze: vyhrňme si rukávy a zintenzívňime propagandistickú masáž. Aj im je totiž zrejmé, že zvyšovať životnú úroveň, vplyv občanov alebo mieru občianskych slobôd, aby skeptických občanov presvedčil lepšou realitou, nikto v EÚ neplánuje. Riešením je nastaviť v hlavách občanov lepšie vnímanie reality.

Podpora údajného boja za demokraciu vo vojne na Ukrajine skončila rovnakým fiaskom. Kroky EÚ v tomto smere rozhodne schvaľuje na Slovensku len 14 % opýtaných, 33 % tvrdí, že ich skôr schvaľuje. Oproti tomu až 22 % rozhodne neschvaľuje a 27 % skôr neschvaľuje kroky EÚ, čiže väčšina je proti (49 %) a menšina (47%) za. Obligátnu šedú zónu nerozhodnutých (alebo ustráchaných povedať názor?) tvoria 4 %.

Nie som ja ešte taký starý...

Eurooptimisti sa však nakoniec predsa len vedia utešiť. Radostne oznamujú, že „*pri podpore Ukrajiny vidieť veľký rozdiel medzi generáciami*“. A v akej vekovej kategórii žne EÚ v tomto smere najväčšie úspechy? Ide o kategóriu 15 až 24 rokov, čiže najľahšie manipulovateľnú kategóriu, ako vedeli všetky režimy 20. storočia pracujúce s propagandou. Bruseloidní nadšenci by však nemali zabúdať na to, že aj tie generácie súčasných skeptikov patrili pred 20 rokmi do tejto vekovej kategórie a boli rovnako nadšené z EÚ.

Pätnásťročným deťom, ktoré nechodia do práce, myslia si, že jedlo sa rodí v chladničke, že vojna na Ukrajine je rovnako zábavná (a zvládnuteľná) ako bojová počítačová hra, že sloboda je to, keď si môžu na mobile pozrieť každú gebuzinu a že najdôležitejším problémom spoločnosti je fakt, že ešte

nemajú „fajera/frajerku“, môžete totiž nahovoriť čokoľvek. No a dnes sa bohužiaľ tých 15 rokov niektorým ťahá až do tridsiatky. Vtedy začnú uvažovať (veľmi vzdialene) o nejakej rodine, ako kedysi 20-roční. Skôr či neskôr, pri prvom kontakte so životnou realitou evidentne podpora EÚ klesá.

Pozrime sa ešte na ďalšie fiaská pre ideologickú agendu EÚ na Slovensku: len 8 % si myslí, že EÚ sa má venovať rodovej rovnosti, začleneniu a rozmanitosti. Rovnako 8 % Slovákov chce zintenzívniť migráciu a azyl.

Ako posledná útecha po tomto debakli zostalo eurokratom, ako vždy, operovať výškou vzdelania respondentov. Tí, čo majú len strednú školu, sú podpore EÚ evidentne menej naklonení ako vysokoškolsky vzdelaní občania. Pritom sa nezohľadňuje miera náročnosti ukončenia strednej školy technického smeru a vysokej školy humanistického (alebo ešte lepšie humanisticko-aktivistického) smeru. Ľudský materiál navyknutý z technického štúdia na presnosť, porovnávanie dát a uskutočniteľnosť projektov môže byť propagandistickej manipulácii naklonený menej ako absolventi vysokej školy masmediálnej komunikácie.

No a ako bude EÚ riešiť svoje neúspechy u svojich občanov? Pretože Slovensko nie je úplne na chvoste nespokojnosti a aj tí, čo sú pred nami tiež zrejme nebudú lámať rekordy v lojalite k „veľkému bratovi“ z Bruselu. Je toho teda viac.

Saigon ty prístav krásnych snov...

Na to nám odpovedajú rovnakí autori v ďalšom článku na portáli *Euractiv.sk* a je to zo strany Európskej komisie skutočná ofenzíva. Predstavte si, Európska komisia duchapľne vyhlásila na rok 2023 „Európsky rok zručnosti“. Z toho, ako nám následne v bodrom štýle *Drobčeka*, *Darinky* a *Malého televízneho kolotoča* (MATELKO) oznamuje redakcia nadchádzajúce problémy, však môžeme usudzovať, že „rok zručnosti“ to už asi nezachráni : „*No v roku 2023 bude musieť Únia predovšetkým správne navigovať v mori kríz – popandemickej, vojnovnej, ale aj energetickej. Plány bloku majú byť záchrannou loďou pre všetkých Európanov.*“

Text je doplnený známou olejomalbou Théodora Géricaulta, v duchu výtvarného romantizmu, s názvom *Plť Medúzy*. Tá zobrazuje stroskotancov z lode Medúza, ktorí sa plavili začiatkom 19. storočia na rozbúrenom mori, na plti zmontovanej z trosiek vraku Medúzy. Nakoniec sa zvyšky z nich zachránili.

https://euractiv.sk/section/buducnost-eu/special_report/eu-v-roku-2023/

Nevieme, čo chceli autori týmto obrazom povedať, keďže sme boli predsa celé roky presviedčaní, že EÚ je najúspešnejší projekt v dejinách ľudstva. Teraz nám tvrdia, že Európania potrebujú nejakú „záchrannú loď“, akoby sme sa potápali. Alebo už samotná EÚ vyzerá za propagandistickou fasádou ako táto vlnami zmietaná plť? To by ale nezodpovedalo neustálemu ohlasovaniu nejakých „prínosov“, z ktorých sa majú vďační občania vyznávať.

Najkrajšia hviezdička...

Navyše o kúsok nižšie tá istá redakcia priznáva, že EÚ čaká v roku 2023 recesia. Ale údajne len mierna. Avšak s podozrivým dodatkom, pripomínajúcim texty tlačene drobnými písmenami na rôznych podozrivých reklamných letákoch, že „vývoj však môžu negatívne ovplyvniť viaceré faktory vrátane inflácie“. O čosi nižšie sa už prechádza do polohy úprimnosti, čiže bude zrejme veľmi zle, keď tomuto typu ľudí už nezostáva iná alternatíva len priznanie pravdy.

<https://euractiv.sk/section/ekonomika-a-euro/news/v-2023-zazije-europa-miernu-hospodarsku-recesiu/>

Okienko pravdy nesie poetický názov „Možné nepríjemné prekvapenia“ a zahrňa tieto body: *Energie, klimatické zmeny, dlhová kríza, ceny nehnuteľností*. Keď si to všetko zrejme zrátali, tak prišiel posledný medzitulok s názvom v štýle sestier Broonteových – *Búrky na horizonte*. No a v tejto časti sa konečne dozvedáme, kto je zodpovedný za všetky krachy a krízy, ktoré sú zahrnuté do štyroch bodov. Toto je výstupné múdro:

„Všetky štyri najväčšie hrozby, identifikované na základe odpovedí 1 200 expertov, súvisia s antropogénnou degradáciou životného prostredia: zlyhanie pri zabrzdení klimatických zmien, zlyhanie pri prispôbení sa klimatickým zmenám, extrémne výkyvy počasia a riziko kolapsu biodiverzity.

Predstavujú budúce riziká, ktoré môžu navzájom interagovať a vytvoriť „polykrízu“ – klaster prepojených globálnych rizík s posilňujúcimi sa následkami, takže celkové následky budú väčšie než suma ich častí.“

Inými slovami, čaká nás totálny krach a nemôžu za to politici, vlády a ideológie, ale za všetko môže životné prostredie (ktoré zrejme aj kradlo...) a ľudstvo ako celok. No povedzte, nie je dnes radosť vládnuť?

AUTOR: Branislav Michalka

[ZDROJ](#)